

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Κοιδιός
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 514 ●
● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2008 ●
■

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Η χάρις του Θεού

Ιορτάζουμε τά Θεοφάνεια, τή φανέρωσι του Τριαδικού Θεού στον Ίορδάνη ποταμό. Βαφτίζεται ό άναμάρτητος Ίησούς στον ποταμό. Βυθίζεται ό πεπερασμένος άνθρωπος στον ούρανό. Όλα ξεκινούν άπ' τήν άγάπη του Θεού κι όλοκληρώνονται μέ τήν πίστι του ανθρώπου. Ούτε μπορούμε μέ τίς μικρές μας κεραίες νά συλλάβουμε τό μυστήριο του Θεού, ούτε έχει δυνατότητα ή άμαρτωλή μας ύπαρξι ν' άπαιτήση τήν άλήθεια και τήν άκεραιότητα.

Όλα τά όφείλουμε στή χάρι του Θεού. Ό άπόστολος Παύλος συνοψίζει τήν άγάπη τής χάριτος σέ τούτα τά λόγια: «Έπεφάνη ή χάρις του Θεού ή σωτήριος πᾶσιν ανθρώποις» (Τίτ. β' 11). Ξεκινᾶ άπ' τήν φανέρωσι τής χάριτος, πού λέγεται σαρκωμένος Θεός (Α' Τιμ. γ' 16), περνάει άπ' τή φανέρωσι του Θεού Πατέρα (Ίωάν. ιζ' 6) και φτάνει στήν προσδοκία τής δευτέρας έπιφανείας και παρουσίας του Χριστού: «Προσδεχόμενοι τήν μακαρίαν έλπίδα και έπιφάνειαν τής δόξης του μεγάλου Θεού και σωτήρος ήμών Ίησού Χριστού» (Τίτ. β' 13).

● *Χάρις!* Άπ' τίς ώραιές Παύλειες λέξεις, πού έκφράζουν τήν άγάπη, τή δωρεά, τό έλεος του Θεού. Για νά νοήσουμε τό βάθος και τό πλάτος τής λέξεως «χάρις», άς δούμε τίς τρεις κύριες έννοιές της:

□ Η *μιά* αναφέρεται στήν προέλευσι τής χάριτος. Πρόκειται για τήν άκτιστη ένέργεια του Θεού, πού προσφέρει τήν άγάπη Του στους ανθρώπους όχι χρεωστικά, αλλά χαριστικά.

□ Η *άλλη* αναφέρεται στον τρόπο προσφορᾶς τής σωτηριώδους άγάπης. Δίδεται δωρεάν. Σωζόμαστε «δωρεάν». Έκείνος πλήρωσε για μάς. Έμείς Τόν εύχαριστούμε και Τόν δοξολογούμε «έπί τή άνεκδιγητήω δωρεᾶ του Χριστού» (Β' Κορ. θ' 15). Ήμασταν άξιοι μυριών τιμωριών και κολάσεων. Κι Έκείνος παραγράφει όλα τά έγκλήματά μας. Μᾶς άπαλλάσει από όλα τά χρέη μας.

□ Η *τρίτη* αναφέρεται στήν κατάληξι της. Ξεκινᾶ άπ' τήν ένέργεια τής άγά-

πης τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται δωρεάν καί ἐκδηλώνεται ὡς χάρισμα. Τά χάρισμα-τα, μικρά ἢ μεγάλα, καί μάλιστα ἐκεῖνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι καρποὶ τῆς χάριτος. Ὅχι μόνο συγχωρεῖ τά ἀμαρτήματά μας ὁ Κύριος τῆς χάριτος, ἀλλά καί μᾶς βραβεύει. Μᾶς καθιστᾶ μέλη τῆς βασιλείας Του.

Χάρις γιά τή σωτηρία

Χάρις! Μ' αὐτή τή λέξι ἀποδίδεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Χριστοῦ, μέ τή σάρκωσι Του καί ὅλες τίς ἐνέργειες τῆς θείας οἰκονομίας Του. Φανερώθηκε. Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἦταν κάποτε κρυμμένη, ἀόρατη ἡ ἀγαπητική Του χάρις. Φανερώθηκε ἀπ' τό σαρκωμένο Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ἡ ὄλη παρουσία καί διδαχή τοῦ Χριστοῦ καλοῦνται ἀποκάλυψις.

● Ὁ ὁρατός Χριστός εἶναι φανέρωσις τοῦ ἀόρατου Θεοῦ, φανέρωσις τοῦ ὀνόματος καί τῆς τριαδικότητος τοῦ Θεοῦ, φανέρωσις τοῦ λόγου τῆς ἀλήθειας, φανέρωσις τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

● Ὁ ἀπρόσιτος Θεός μέ τή σάρκωσι τοῦ Λόγου ἔγινε προσιτός, ψηλαφητός, ὁρατός, ἀκουστός, ποθητός. «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς. Καί ἡ ζωὴ ἐφανέρωθη, καί ἐώρακάμεν καί μαρτυροῦμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τήν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καί ἐφανέρωθη ἡμῖν» (Α' Ἰωάν. α' 1-3).

● Ἡ Ἐκκλησία ὑμνεῖ τή φανέρωσι τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ: «Σήμερον... τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις» (ἀπολυτίκιον Εὐαγγελισμοῦ).

● Ἡ θεία χάρις εἶναι σωτήριος, γιατί μ' αὐτήν σώζονται οἱ πιστοί, οἱ ἐν μετανοίᾳ ζῶντες. «Χάριτι αὐτοῦ ἐστε σεσωσμένοι», τουίζει ὁ Παῦλος, γιά ν' ἀποκλείση τήν ἀνθρωπίνην αὐτάρκεια καί αὐταρέσκεια, ὅτι τάχα μποροῦμε νά σωθοῦμε μόνοι μας, χωρὶς τό Χριστό, μόνο μέ τά «ἔργα τοῦ νόμου» (Ἐφεσ. β' 5. 8).

Ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῆς πορείας τοῦ Θεοῦ

πρὸς τὸν κόσμον καί τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τό Θεό, συνοψίζεται στή λέξι «σωτηρία». Κι ἀρνητικά μέν ἡ σωτηρία νοεῖται ὡς λύτρωσις καί ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὴν ἀμαρτία καί τό θάνατο, θετικά δέ νοεῖται ὡς κοινωνία τοῦ φωτός, ὡς κοινωνία τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀναγέννησις, τελικά δέ ὡς θέωσις.

● Ἡ σωτηρία προέρχεται ἀπ' τό Θεό ὄλων τῶν ἀνθρώπων, προσφέρεται μέ τή θυσία τοῦ Χριστοῦ χωρὶς κρατούμενα, καί προορίζεται γιά ὅλους. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος, εἶναι ὁ ἥλιος χωρὶς σύνορα. Δέν κάνει διακρίσεις ἡ σωτηρία, ἀφοῦ ὁ Θεός «θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» (Α' Τιμ. β' 4).

Πρόκειται γιά τήν παγκοσμιότητα τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ, ὡς σωτηρία ὄλου τοῦ κόσμου. Σημαίνει δέ καί τήν οἰκουμενική ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν φοβᾶται ἡ Ἐκκλησία τό ὅτι εἶναι «μικρόν ποίμνιον», ἀλλά καί δέν ἐπαναπαύεται. Τό ἀποστολικό της ὄραμα σκεπάζει ὄλη τήν οἰκουμένη, ὅλες τίς φυλές κι ὅλα τά γένη τῶν ἀνθρώπων (Λουκ. ιβ' 32).

Πῶς θά ζήσουμε τὸν ὑπόλοιπο χρόνο;

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πηγὴ καί τῆς ἐνάρετης ζωῆς τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθόδοξων χριστιανῶν. Μεταξύ τῆς πρώτης ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, τῆς σαρκώσεως, σταυρώσεως καί ἀναστάσεως, καί τῆς δευτέρας ἐπιφανείας καί παρουσίας Του, κινεῖται ἡ χριστιανικὴ ζωὴ.

Τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς, μέχρι νά φτάσουμε στή φανέρωσί μας μπροστά στὸν Κύριο, παρακαλοῦμε νά τὸν περάσουμε «ἐν εἰρήνῃ καί μετανοίᾳ». Στό στάδιο τοῦ νέου χρόνου, πού ἡ χρηστότητά Του, ἡ καλωσύνη Του, εὐδόκησε νά μποῦμε, εἶναι μιὰ ἄσκησις. Ἡ χάρις, λέει ὁ Παῦλος, μᾶς «παιδεύει», μᾶς ἐκπαιδεύει καί μᾶς ἐνισχύει, «ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καί τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καί δικαίως καί εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι» (Τίτ. β' 12).

● Ὁ καλὸς σπουδαστὴς ἀναδεικνύεται, διότι περνᾶει ἀπὸ σωστή ἀγωγή, ἀ-

πό εκπαίδευσι καλή, από άσκησι, από σπουδή για μάθησι.

• Ο άθλητής έχει μεγάλες επιδόσεις και διακρίσεις, διότι «παιδεύεται», άσκείται, προπονείται, σκληραγωγείται.

• Ο πιστός κατακτά την άρετή, μόνο όταν μέ τή χάρι του Θεού άσκήται, «παιδεύεται», προπονήται. Η χάρις προσφέρεται δωρεάν, όχι για να κοιμώμαστε, και κοιμισμένοι να μπαίνουμε στον παράδεισο. Η χάρις είναι παιδαγωγική. Μας χειραγωγεί στό σωστό άγωνα. Είναι «παιδεύουσα»: οδηγεί σέ άγωνιστική πορεία.

Προηγείται ή άρνησις: «Άρνησάμενοι τήν άσέβειαν και τás κοσμικάς επιθυμίας». Για να φτάσουμε στό δρόμο τής άρετής, πρέπει να κάνουμε μεταβολή. Ν' άφήσουμε τό δρόμο τής κακίας και τής άπωλείας. Όχι άπλώς να τον άποστραφούμε, αλλά να τον άρνηθούμε τελείως. Λέει ο ιερός Χρυσόστομος: «*Οὐκ εἶπεν, “ἵνα φευξόμεθα”, ἀλλ', “ἵνα ἀρνησάμενοι”. Ἡ ἀρνησις πολλήν δείκνυσι τήν διάστασιν, πολύ τό μῖσος, πολλήν τήν ἀποστροφήν. Μεθ' ὄσης διαθέσεως, μεθ' ὄσης σπουδῆς τά εἶδωλα ἀπεστράφησαν, μετά τοςαύτης και τήν κακίαν αὐτήν και τás κοσμικάς ἐπιθυμίας*» (Ε. Π.Ε. 24,96). Μετά φρασις: Δέν εἶπε ο Παῦλος άπλώς, «ν' άποφύγουμε», άλλ' εἶπε, «ν' άρνηθούμε». Η άρνησις δείχνει μεγάλο τό χάσμα, πολύ τό μῖσος, μεγάλη τήν άποστροφή. Μ' ὄση διάθεσι και μ' ὄσο ζήλο άποστράφηκαν τά εἶδωλα, μέ τόση, λέει, ν' άποστραφούν και τήν κακία και τίς κοσμικές επιθυμίες.

• Νά κλείση ο κύκλος τής άσεβείας, για ν' αρχίση ή ζωή τής εϋσεβείας. Δέν μπορείς να έρωτοτροπής και μέ τά δυό:

Και μέ τήν άσέβεια και μέ τήν εϋσεβεία.

Και μέ τήν άπιστία και μέ τήν πίστι.

Και μέ τον κόσμο και μέ τό Χριστό.

Και μέ τήν χριστιανική ζωή και μέ τίς κοσμικές επιθυμίες. Δέν μπορούμε «Θεῷ δουλεύειν και μαμωνᾷ» (Ματθ. στ' 24).

Η ένταξις του ανθρώπου στην πίστι του Χριστου σημαίνει αυτομάτως άπόταξι άπ' τήν κοσμική ζωή.

Άπ' τή μιá πόρτα μπήκε ο Χριστός

στό σπίτι του Ζακχαίου, κι άπ' τήν άλλη βγήκε ο Διάβολος τής φιλαργυρίας συντετριμμένος (Λουκ. ιθ' 8-9). Η προσπάθεια να συνδυάσουμε Έκκλησία και κόσμο, πνευματική ζωή και κοσμικές διασκεδάσεις, δέν είναι ξεπέρασμα κάποιου τάχα διλήμματος. Είναι συνειδησιακό μπλέξιμο σ' ένα φαῦλο κύκλο.

Ξεκαθαρίστε τή θέσι σας, επιτάσσει ο λόγος του Θεού. «Μή αγαπάτε τον κόσμο μηδέ τά έν τῷ κόσμῳ. Εάν τις αγαπά τον κόσμο, οὐκ ἔστιν ή αγάπη του πατρός έν αὐτῷ· οτι πᾶν τό έν τῷ κόσμῳ, ή επιθυμία τής σαρκός και ή επιθυμία των ὀφθαλμών και ή αλαζονεία του βίου, οὐκ ἔστιν έκ του πατρός, αλλά έκ του κόσμου ἐστί· και ο κόσμος παράγεται και ή επιθυμία αὐτου» (Α' Ιωάν. β' 15-17).

• Η «άσέβεια» αναφέρεται στην πίστι και στό δόγμα.

• «Αί κοσμικάι επιθυμιαί» προσιδιάζουν στην προσωπική μας ζωή.

Σωφροσύνη Δικαιοσύνη Εϋσεβεία

Μετά τήν άρνησι έρχεται ή θέσις. Η ένταξις μας στό σώμα του Χριστου σημαίνει συγκεκριμένη συμπεριφορά. Οι τρεις λέξεις «σωφρόνως, δικαίως, εϋσεβῶς» μπορούν να λογιστούν ως αναφερόμενες στον έαυτό μας (ή πρώτη), στους άλλους (ή δεύτερη), στό Θεό (ή τρίτη).

• Η σωφροσύνη αναφέρεται στη δύναμι τής ψυχής και του σώματος, πάντοτε έν χάριτι Χριστου, για έγκράτεια παθῶν. Δέν αναφέρεται μόνο στην έγκράτεια του σαρκικού πάθους, άλλ' ὄλων των παθῶν. Και μάλιστα στην έγκράτεια άπ' τό χειρότερο πάθος, πού είναι ή φιλοχρηματία, ή φιλαργυρία.

Σωστά ένας σαρκολάτρης χαρακτηρίζεται άκρατής. Άλλά γιατί δέν χαρακτηρίζεται άκρατής, άφρονas, κι ο άλλος, πού έχει έρωτευτή τό χρήμα;

Ο ιερός Χρυσόστομος έξηγει γιατί τό πάθος τής φιλαργυρίας είναι χειρότερο άπ' τήν πορνεία: «Σωφροσύνη οὐ τοῦτο μό-

νον ἐστί, τό πορνείας ἀπέχεσθαι, ἀλλά καί τό τῶν λοιπῶν παθῶν ἐκτός εἶναι. Ἔρα καί ὁ χρημάτων ἐρῶν, οὐ σῶφρων. Μᾶλλον οὐτος ἀκολαστότερος» (Ε.Π.Ε. 24,98). Μετά φρασις: Ἐγκράτεια δέν εἶναι μόνο αὐτό, τό ν' ἀπέχη κανείς ἀπ' τήν πορνεία, ἀλλά τό ν' ἀπέχη κανείς κι ἀπό ὅλα τ' ἄλλα πάθη. Ἐπομένως ὅποιος εἶναι φιλοχρήματος, εἶναι ἀνήθικος. Ἡ μᾶλλον αὐτός εἶναι πιό ἀκόλαστος.

● Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ὁ γνώμονας τῆς στάσεώς μας ἔναντι τῶν ἄλλων.

□ Ν' ἀποδίδουμε στόν καθένα αὐτό πού τοῦ ἀνήκει, εἴτε τιμή καί σεβασμό, εἴτε ὑπακοή, εἴτε τήν ἀναγκαῖα ἀμοιβή.

□ Νά τηροῦμε τά καθήκοντά μας πρὸς τοὺς ἄλλους.

□ Νά ἔχουμε ἀμερόληπτη γνώμη γιά ὅλους.

□ Νά μή βλέπουμε ἄλλον μέ τά γυαλιά τῆς συμπαθείας κι ἄλλον μέ τά γυαλιά τῆς ἀντιπαθείας.

□ Νά ἀγαπᾶμε τοὺς ἄλλους, ὅπως καί τόν ἑαυτό μας.

□ Νά μήν ἐνεργοῦμε κάτι στοὺς ἄλλους ἢ γιά τοὺς ἄλλους, πού δέν θά τό θέλαμε γιά τόν ἑαυτό μας (Ματθ. ζ' 12).

● Ἡ εὐσέβεια εἶναι τρόπος στάσεως ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Πηγάζει ἀπ' τόν ἄπειρο σεβασμό στόν πανάγαθο Θεό καί ἐκφράζεται μέ τή σωστή λατρεία καί προσευχή, μέ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στήν πρόνοιά Του, μέ ὁμολογία πάντοτε τοῦ ἀγίου ὀνόματός Του.

Ἡ ἀληθινή εὐσέβεια δέν ἔχει νά κάνη μέ τή μάσκα τῆς ὑποκρισίας, πού ὀνομάζεται εἰκονική θρησκευτικότητα. Εἶναι τρόπος ζωῆς, πού πάντοτε ἀποβλέπει στό ν' ἀρέση στόν Ἰησοῦ Χριστό.

Σκοπός δέν εἶναι νά περάσουμε ὠραῖα, ὅπως λέει ὁ κόσμος, «χρόνια πολλά», στήν παρούσα ζωή. Ὅποιος περνάει ὠραῖα στήν ἐδῶ ζωή, «μή ἐλπίζετω ἐν τῇ μελλούσῃ».

Σκοπός εἶναι νά «ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι» θεάρεστα, ἐνάρετα, δίκαια.

● Τό νῦν δέν εἶναι ἀεί. Ὁ χρόνος τῆς παρουσίας ζωῆς εἶναι συνεσταλμένος (Α' Κορ. ζ' 21). Τελειώνει ὅπου νάναί.

● Τό νῦν δέν εἶναι ἀεί. Μποροῦμε ὁμως μέ τό νῦν νά κερδίσουμε τό ἀεί· μέ τό σήμερα, τήν αἰωνιότητα.

● Ὁ λίγος χρόνος πού μᾶς ἀπέμεινε, ἄς δοθῇ ἀντιπαροχή στό Θεό, στόν τεχνίτη τῆς αἰωνίου σωτηρίας μας. Δίνουμε στό Χριστό τό λίγο χρόνο τῆς «παροικίας» μας ἐδῶ, καί μᾶς χτίζει τήν αἰώνια κατοικία μας στόν οὐρανό (Α' Πέτρ. α' 17).

● Ἀρκετά μᾶς ἔφαγε τό χρόνο ἡ ἀμαρτία, ἡ ἀσέλγεια, ἡ ματαιότητα, ἡ ἀφροσύνη, ἡ κάθε μορφῆς αἰσχυρή ἐπιθυμία κι ἡ κάθε εἴδους μεγαλομανία καί εἰδωλολατρία. Ἄς βιώσουμε «μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίας, ἀλλά θελήματι Θεοῦ τόν ἐπίλοιπον ἐν σαρκί χρόνον» (Α' Πέτρ. δ' 2-3).

Μπῆκε Ἐκεῖνος στή σάρκα, γιά νά βάλῃ ἐμᾶς σέ πνευματική κατάστασι. Μπῆκε Ἐκεῖνος στό χρόνο, γιά νά μποῦμε ἐμεῖς στήν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ.

□ Νέος χρόνος!

□ Νέα προοπτική!

□ Νέα ἐπιδίωξις!

□ Νέος στόχος! Στή γῆ ἦρθε ὁ Οὐρανός. Μέ τή γῆ κερδίζουμε τόν Οὐρανό. Μετά τή γῆ μᾶς περιμένει ὁ Οὐρανός.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΤΟΥΣ 2008

Κυκλοφορεῖ τό Ἡμερολόγιο τσέπης
τοῦ Συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»
τοῦ ἔτους 2008.

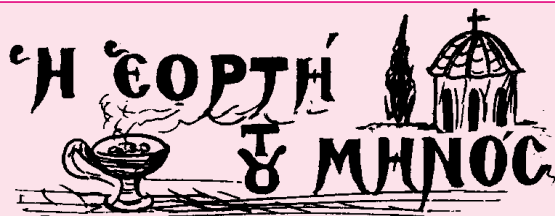
Ἀφιερωμένο:

στόν ἅγιο λειτουργό
τόν Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο,
μέ ἀφορμή τά 1600 ἔτη
ἀπ' τή μαρτυρική του κοίμησι.

Τιμᾶται 0.80 € (ὀγδόντα λεπτά).

Γιά ποσότητα, ἔκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713 καί 2109765440.

25 Ἰανουαρίου

Ἡ ἀσέβεια κατά τό Γρηγόριο τό Θεολόγο

Ἐρημίτης καί ἐπίσκοπος

Γνωστός ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γιά τήν εὐαισθησία του. Εἶναι ὁ συναισθηματικώτερος τῶν Πατέρων· ὁ ἅγιος μέ τίς φαινομενικά μεγαλύτερες μεταπτώσεις. Στήν πραγματικότητα μέ τίς θαυμασιώτερες μεταλλαγές, μέ τούς καταπληκτικούς συνδυασμούς.

Ἦταν ἐπίσκοπος, καί ὁμως ἔμοιαζε γιά ἐρημίτης. Ἡ ἔρημος ταίριαζε στό θεῖο ἔρωτά του. Ἦθελε νά ζῆ στήν ἔρημο, «ἐαυτῶ καί Θεῶ συστρεφόμενος». Ἡ ἐπισκοπική ἔπαλξις ταίριαζε στήν ἄλλη του ἀγάπη, στήν ἀγάπη τοῦ λαοῦ. Ὅποιος ἀγαπάει τό Θεό, αὐτός ἀγαπάει καί τό λαό.

Διά τῆς βίας ἐπίσκοπος. Τό 372 μ.Χ χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος τῆς μικρῆς κώμης Σασίμων, συρόμενος! Πιέστηκε ἀπ' τήν ἀγάπη τοῦ ἁγίου Βασιλείου καί κατέστη ἐπίσκοπος Σασίμων. Δέν λυπήθηκε, διότι ἦσαν ἄσημα τά Σάσιμα. Λυπήθηκε, διότι, ὡς ἐπίσκοπος, θά ἔχανε τή μεγάλη του φίλη, τήν ἔρημο.

Γνωρίζει ὁ Βασίλειος, ὅτι τά Σάσιμα εἶναι πολύ μικρά γιά ἓνα τόσο μεγάλο ἀνάστημα, ὅπως ὁ Γρηγόριος. Γι' αὐτό καί ἤθελε γι' αὐτόν «ἐκκλησίαν τῆ αὐτοῦ φύσει σύμμετρον». Ἐπισκοπή σύμμετρος τοῦ Γρηγορίου θά ἦταν ὅλη ἡ οἰκουμένη.

Προφητικός ἀποδείχτηκε ὁ λόγος τοῦ Βασιλείου. Ὁ Γρηγόριος ἀναδείχτηκε τό 379 μ.Χ. ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ λύχνος ἐπὶ τήν λυχνίαν. Ἀλλά καί πάλιν ἄκων, βιαίως. Οἱ ἄλλοι χαίρονταν, ὁ ἴδιος ἔκλαιγε. Γράφει: «Οὕτω μέν ἦλ-

θον οὐχ ἔκων, ἀλλ' ἀνδράσι κλαπεῖς βιαίως, ὡς λόγου συνήγορος».

Φυγή

Ὁ Γρηγόριος ἀγάπησε τήν ἀλήθεια καί ἀγωνίστηκε, θυσιάζοντας τό προσωπικό του θέλγητρο, πού ἦταν ἡ ἡσυχία τῆς προσευχῆς καί ἡ σπουδή τῆς θεολογίας. Κενώνεται γιά τό λαό καί τήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί πτερώνεται πρός τή γλυκειά του ἀγάπη, πού εἶναι ἡ φυγή. Ὅσάκις ἔφευγε γιά τήν ἔρημο, ἐγκαταλείποντας θρόνους, δέν τό ἔκανε ἀπό λιποταξία· τό ἔκανε ἀπό θεοφιλία. Λέει: «Πάλιν φυγὰς τις καί δρομαῖος εἰς ὄρος, κλέπτων φίλην δίαιταν, ἐντρύφημ' ἐμόν».

Ἡ φυγή, γνώρισμα τῆς εὐαίσθητης λυρικῆς ψυχῆς του, δέν ἦταν φυγή δειλίας. Ἦταν φυγή ἡρωισμοῦ. Θυσίαζε ἐγκόσμιες δόξες, θαυμασμούς καί ἐπευφημίες. Ἡ φυγή του ἦταν:

- ἀποφυγή τῆς ἁμαρτίας.
- καταφυγή στό θεῖο ἔρωτα.
- διαφυγή ἀπ' τό κακό.
- ὑπεκφυγή ἀπ' τήν κενοδοξία.
- προσφυγή στή θεολογία.

Γιά Μ. Ἀθανάσιο καί Μ. Βασίλειο

Ἀνεπίφθονος ὁ Γρηγόριος προβάλλει τήν εὐσέβεια στό πρόσωπο τῶν ἄλλων. Ἄν ὁ Μ. Ἀντώνιος εἶναι ἡ προβολή τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ἀφοῦ αὐτός συνέταξε ἐπάξιον ἐγκώμιο γιά τόν καθηγητή τῆς ἐρήμου, ὁ Μ. Ἀθανάσιος εἶναι ἡ προβολή τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἀφοῦ αὐτός συνέταξε τό ἐγκώμιο γιά τόν ἀγωνιστή τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀρχίζει ὁ Γρηγόριος τό λόγο του στό Μ. Ἀθανάσιο: «Ἀθανάσιον ἐπαι-

νῶν ἀρετὴν ἐπαινέσομαι· ταῦτόν γάρ, ἐκείνόν τε εἶπειν, καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι» (Ε.Π.Ε. 6,40). Καὶ θὰ πῆ ἐπιγραμματικά: «Ὦντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ μεγάλη σάλπιγξ τῆς ἀληθείας» (Ε.Π.Ε. 6,56-58).

Ἄλλ' ἐκεῖνος, πού ὁ προβολέας τοῦ Γρηγορίου φωτίζει ἐκφαντικώτερα, εἶναι ὁ Βασιλείος. Δεμένος μαζί του μέ τὰ δεσμά τῆς πιό ἱερῆς ἀγάπης, ἔλεγε: «Τά πάντα μέν δὴ κοινά καὶ ψυχὴ μία, δυεῖν δέουσα σωμάτων διάστασιν».

Ἡ κοίμησις τοῦ Βασιλείου, σέ ἡλικία 49 ἐτῶν, πλήγωσε τὴν εὐαίσθητη καρδιά του. Δέν μπόρεσε νά παρευρεθῆ στὴν ἐξόδιο ἀκολουθία, ἀλλὰ λίγες μέρες ὕστερα ἐξεφώνησε περίφημο γιὰ τὸ Βασίλειο λόγο. Τὸν ἀποκαλεῖ «νόμον ἀρετῆς» (Ε.Π.Ε. 6,130). Τὸν βλέπει ὡς καθαιρέτη τῆς ἀσεβείας καὶ καταφύγιό τῆς εὐσεβείας. Στὸ πρόσωπο τοῦ Βασιλείου συναντοῦσαν τὸ μεγάλο ἐμπόδιο, τὸν ἀλύγιστο βράχο, τὰ κύματα τῶν ἀσεβῶν. Ἀλλὰ καὶ στὸ Βασίλειο εὔρισκαν παραμυθία καὶ ἐνίσχυσι οἱ εὐσεβεῖς. Ἀξίζει νά δοῦμε τὸν ὕμνο τοῦ Γρηγορίου γιὰ τὸν εὐσεβῆ ἐπίσκοπο. Στὸ Βασίλειο βρίσκουν:

«Οἱ τῶν θρόνων τὸν νομοθέτην. Οἱ τῆς πολιτείας τὸν πολίτην. Οἱ τοῦ δήμου τὴν εὐταξίαν. Οἱ περὶ λόγους τὸν παιδευτήν. Αἱ παρθένοι τὸν νυμφαγωγόν. Οἱ ὑπὸ ζυγόν τὸν σωφρονιστήν. Οἱ τῆς ἐρημίας τὸν πτερωτήν. Οἱ τῆς ἐπιμιξίας τὸν δικαστήν. Οἱ τῆς ἀπλότητος τὸν ὁδηγόν. Οἱ τῆς θεωρίας τὸν θεολόγον. Οἱ ἐν εὐθυμίᾳ τὸν χαλινόν. Οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν παράκλησιν. Τὴν βακτηρίαν ἢ πολιὰ. Τὴν παιδαγωγίαν ἢ νεότης. Ἡ πενία τὸν ποριστήν. Ἡ εὐπορία τὸν οἰκονόμον.

Αἱ χῆραι τὸν προστάτην. Οἱ ὄρφανοὶ τὸν πατέρα. Οἱ πτωχοὶ τὸν φιλόπτωχον. Τὸν φιλόξενον οἱ ξένοι. Οἱ ἀδελφοὶ τὸν φιλάδελφον. Οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρόν. Οἱ ὑγιαίνοντες τὸν φύλακα τῆς ὑγείας. Τὸν πάντα πᾶσι γενόμενον, ἵνα κερδάνῃ τούς πάντας ἢ πλείονας» (Ε.Π.Ε. 6,268).

Θρῆνος, ἀλλὰ καὶ πόλεμος

Οἱ ἅγιοι δέν ἀφήνουν τὸ πεδίο τῆς

κοινωνίας ἐλεύθερο στὸν ὁδοστρωτῆρα τῆς ἀσεβείας. Ἀντιστέκονται. Πῶς;

● Καὶ ὁ θρῆνος καὶ ἡ μετὰ δακρύων προσευχὴ ἀποτελοῦν δυνατὴ μορφή ἀντιστάσεως. Σάν ἄλλος Ἱερεμίας ὁ εὐαίσθητος Γρηγόριος βλέπει τὴ σύγχυσι στὸ χῶρο τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἠθικῆς καὶ ἀναφωνεῖ: «ὦ, τίς Ἱερεμίας ὀδυρεῖται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν καὶ σκοτόμαιναν, ὁ μόνος εἰδῶς ἐξισοῦν θρῆνους πάθει!» (Ε.Π.Ε. 6,56).

● Ἀλλὰ δέν ἀρκεῖ ὁ θρῆνος. Ἀπαιτεῖται καὶ ἡ στηλίτευσις. Ὁ Γρηγόριος δέν συνέταξε μόνον ὑψιπετεῖς θεολογικούς λόγους, ὅπως οἱ πέντε «Θεολογικοὶ λόγοι» ἢ οἱ ὁμιλίες «Εἰς τὰ Ἅγια Φῶτα», «Εἰς τὰ Θεοφάνεια», «Εἰς τὴν Πεντηκοστήν», «Εἰς τὴν Καινὴν Κυριακὴν» καὶ «Εἰς τὸ Πάσχα».

Δέν χειρίστηκε μόνον τὴ λύρα τοῦ θεολογικοῦ ποιητικοῦ του ταλέντου.

Δέν ἄναψε μόνον τοὺς προβολεῖς τῆς ρητορικῆς του ἀγάπης, γιὰ νά φωτίση ἁγιασμένες μορφές μέ τοὺς ἐγκωμιαστικούς του λόγους.

Πῆρε καὶ τὴ σφενδὸν τοῦ ἐλεγκτικοῦ λόγου, νά πολεμήσῃ μέ τοὺς δύο «Στηλιτευτικούς λόγους» τοῦ τὸν ἀσεβῆ αὐτοκράτορα Ἰουλιανό καὶ μέ ἄλλους καυστικούς του λόγους τὸ ἐπιπολάζον κακό.

● Βλέπει τοὺς ἀσεβεῖς νά ἐμπαίζουν τοὺς εὐσεβεῖς καὶ νά εἰρωνεύωνται. Τὰ ξέρουν ὅλα! Ποιὸς ὅμως ἐπαιρόμενος δέν πέφτει τελικὰ μέ «γδοῦπο» στὴν ἀπώλεια; Λίγη ὑπομονὴ χρειάζεται. Καὶ πρό παντός ὄχι ἀνοχή. Λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος: «Καταγελῶνται πρὸς τὸ παρόν εὐσεβεῖς» (Ε.Π.Ε. 6,62).

Καίτοι ρέπει πρὸς ἀπαισιόδοξο θεώρησι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅταν βλέπῃ τὴν ἀσέβεια ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς παντοδυναμίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλάζει συναισθηματικά καὶ προβαίνει σέ ἐνθαρρυντικὴ προτροπὴ: «Θαρσεῖτε! Χριστοῦ γὰρ ἡ νίκη τοῦ τὸν κόσμον νικήσαντος» (Ε.Π.Ε. 6,402).

● Βλέπει ὁ Γρηγόριος τοὺς ἀσεβεῖς ὡς πηγὴ κάθε κακοῦ. Πολυμήχανο τὸ κακό.

«Εύρέτις κακῶν ἢ ἀσέβεια καὶ λίαν τολμηρόν εἰς ἐγγείρησιν» (Ε.Π.Ε. 6,58).

Πῶς εἶναι δυνατόν νά λυπηθοῦν τούς ἀνθρώπους αὐτοί, πού δέν λυποῦνται, πού δέν σέβονται καὶ δέν ντρέπονται τό Θεό; Πῶς εἶναι δυνατόν νά λυπηθοῦν τά παιδιά οἱ ἀσεβεῖς, ἀφοῦ καμμία ἀναστολή γιά τό κακό δέν διαθέτουν; Πῶς εἶναι δυνατόν νά λυπηθοῦν τήν Παιδεία, ἀφοῦ παιδεία Κυρίου δέν ἔχουν;

• Βλέπει ὁ Γρηγόριος τούς ἀσεβεῖς νά διαστρέφουν τούς νόμους τῆς φύσεως. Τό κατά φύσιν τό λένε παρά φύσιν. Τό παρά φύσιν τό ἐμφανίζουν ὡς κατά φύσιν. Ὁ ἅγιος καυτηριάζει «τούς γυναικώδεις τε καὶ ἐν ἀνδράσιν ἀνάδρους, καὶ ἀμφιβόλους μέν τό γένος, προδήλους δέ τήν ἀσέβειαν» (Ε.Π.Ε. 6,68).

Ἡ ἀμαρτία εἶναι πάθος ψυχῆς.

Ἡ ἀπιστία εἶναι δρᾶμα ψυχῆς.

Ἡ ἀσέβεια εἶναι διαστροφή ψυχῆς.

Καί μέσα στήν Ἐκκλησία!

Βλέπει ὁ Γρηγόριος τήν ἀσέβεια καὶ σέ ἀνθρώπους τῆς ἐκκλησίας, τοῦ κλήρου! Καί κλαίει. «Πολλάκις ἐδάκρυσαν ὁρῶν τήν χύσιν (τό ἄπλωμα) τῆς ἀσεβείας» (Ε.Π.Ε. 6,72). Τό κακό ξαπλώνεται, ὅπως ἡ ἐπιδημία. Κατρακυλάει, ὅπως ὁ χεῖμαρρος.

Διαπιστώνει ὁ Γρηγόριος: «Σοφοί ἐγένοντο εἰς τό κακοποιῆσαι· τό δέ καλόν ποιῆσαι οὐκ ἔγνωσαν» (Ε.Π.Ε. 6,70).

Πολλοί καί σήμερα σκανδαλίζονται, ὅταν ἡ ἀσέβεια εἰσχωρῇ καί μέσα στόν ἐπίγειο παράδεισο, πού λέγεται Ἐκκλησία. Ἀλλά γιατί; Ἕνας τέτοιος σκανδαλισμός καί τήν Ἐκκλησία ἀδικεῖ καί μικροψυχία καί ὀλιγοπιστία φανερώνει.

• Ποιός σκανδαλίζεται, πού στ' ἀμπέλι φύτρωσε καί κάποιος ἀκάθαρτος βᾶτος;

• Ποιός σκανδαλίζεται, πού στ' ἄνθη πρόβαλε καί κάποιο ἀγκάθι;

• Ποιός σκανδαλίζεται, πού στήν Ἐδέμ διωλίσθησε ὁ Σατανᾶς;

• Ποιός σκανδαλίζεται, ἐπειδή μέσα στόν κύκλο τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων συγκαταλεγόταν καί ὁ προδότης Ἰούδας;

• Ποιός σκανδαλίζεται, ἐπειδή μέσα στόν παράδεισο τῆς ψυχῆς του βλαστάνουν καί τά ἀμαρτωλά πάθη;

Ὁ ἅγιος θλίβεται, ἀλλά δέν σκανδαλίζεται. «Φύεσθαι δέ καί ἐν ἀμπέλω βᾶτον ἠκούσατε· καί Ἰούδας, τῶν μαθητῶν εἷς, ὁ προδότης» (Ε.Π.Ε. 6,60).

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀμαρτάνει, πολύ περισσότερο δέν ἀσεβεῖ. Ὑπάρχει ἀσέβεια ἀπό ἀνθρώπους, πού φέρονται ὡς λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς Θεολογίας. Θεολογία, πού ἀπορρίπτει τήν ἠθική τοῦ Εὐαγγελίου καί εἰσάγει ἀμοραλιστική «ἠθική», εἶναι σατανική θεολογία!

• Θεολόγους, πού ἀποφαίνονται ἀντιευαγγελικά, ὁ Γρηγόριος ἀποκαλεῖ «ἀσεβεῖς δογματιστάς» (Ε.Π.Ε. 6,70).

• Ὅσους προσβάλλουν τό δόγμα καί διδάσκουν ἀντορθόδοξα, ἀποκαλεῖ «προδρόμους τοῦ ἀντιχρίστου» (Ε.Π.Ε. 6,68).

• Ὅσοι συστηματικά συκοφαντοῦν τήν Ἀλήθεια, θεωροῦνται «μισθούμενοι συκοφάνται» (Ε.Π.Ε. 6,72).

Εὐαισθησία καί αἰσιοδοξία

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος, φύσει εὐαίσθητος, κάποτε δίνει τήν ἐντύπωσι, ὅτι κάμπτεται συναισθηματικά. Νά πῶς ἐκφράζεται σέ ἐπιστολή, ὅταν ἔφυγαν ἀπ' τή ζωὴ αὐτῆ φιλικά πρόσωπα καί αἰσθάνθηκε πρὸς στιγμὴν νά μένη μόνος: «Ἐρωτᾶς πῶς τά ἡμέτερα. Καί λίαν πικρῶς. Βασίλειον οὐκ ἔχω. Καισάριον οὐκ ἔχω, τόν πνευματικόν ἀδελφόν καί τόν σωματικόν. Τά τοῦ σώματος πονηρῶς ἔχει, τό γῆρας ὑπέρ κεφαλῆς, φροντίδων ἐπιπλοκαί. Τά τῶν φίλων ἄπιστα, τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα. Ἔρρει τά καλά, γυμνά τά κακά. Ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσός οὐδαμοῦ. Χριστός καθεύδει» (Ε.Π.Ε. 7,152).

Δέν παραμένει στό αἶσθημα αὐτό. Δέν κυριαρχεῖ ἡ στιγμιαία θλίψις. Ἡ ἐλπίδα στό Θεό τόν ἀναπτερώνει. Καί ἀτενίζει μέ αἰσιοδοξία στήν τελική νίκη.

Τό σάλπισμά του ἄς ἠχῆ μέσα μας:

«Θαρσεῖτε! Χριστοῦ γάρ ἡ νίκη τοῦ τόν κόσμον νικήσαντος» (Ε.Π.Ε. 6,402).

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἀργά ἢ βιαστικά;

Ανάπαυσις καί εὐχαρίστησις εἶναι ἡ παρακολούθησις τῆς λατρείας στήν ὀρθόδοξη ζωή καί παράδοσι. Ἰδιαίτερα **εὐχάριστη** εἶναι ἡ συμμετοχή τῶν πιστῶν στή θεία Λειτουργία. «*Ἐν ἀγαλλιᾶσει*» ψάλλουν καί προσεύχονται, ἀκοῦνε καί βλέπουν, γέυνονται καί κοινωνοῦν. Δέν θεωροῦν χαμένο τό χρόνο τῆς παρουσίας τους στό ναό. Οὔτε χασμῶνται καί νυστάζουν. Οὔτε γογγύζουν. Οὔτε κοιτάζουν τό ρολοῖ, πότε θά τελειώσῃ ἡ μυσταγωγία. Οὔτε δυσανασχετοῦν, καί περιμένουν «*ἀμάν καί πότε*» θά πῆ ὁ «παπᾶς» τό «*Δι' εὐχῶν...*». Οὔτε κινοῦνται ἀπ' τή θέσι τους. Οὔτε ἐγκαταλείπουν τή σύναξι γιά νά βγοῦν ἔξω πρό τοῦ τέλους. Οὔτε θορυβοῦν. Οὔτε αἰσθάνονται κόπωση, πού στέκουν προσευχόμενοι.

Ἀντίθετα, εὐφραινόμενοι διαλογίζονται: «*Ποτέ νά μή τελειώσῃ ἡ μοναδική αὐτή τελετή τῆς ψυχικῆς καί σωματικῆς θείας πανδαισίας*»!

Ὅλα αὐτά, ὑπό δύο προϋποθέσεις.

- Ἡ **μιά**: Εἶναι ἡ **διάθεσις** τῶν ἐκκλησιαζομένων. Ὁ λειτουργός εὐχεται ἰδιαίτερα γι' αὐτό: «*Ἐπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*».

- Ἡ ἄλλη: Εἶναι ὁ **τρόπος τελέσεως** τῆς ἱερῆς ἀκολουθίας.

Ἄν κάποιος προσπαθήσῃ ν' ἀκολουθήσῃ δρομέα **ταχύτητας**, ὅπωςδήποτε θά «*σκάσῃ*»! Πολύ περισσότερο, ἂν ὑποχρεωθῆ νά συντρέχῃ μέ ὄχημα, πού κάνει «*τρελλή κούρσα*». Καί τ' ἀντίθετο, ἂν κάποιος ὑποχρεωθῆ νά προχωρῆ μέ τό ρυθμό τοῦ «*ἀραμπᾶ*» ἢ τῆς χελώνας, **ἀργά-ἀργά** καί μέ νωχέλεια, φυσικά θά κουρασθῆ καί θ' ἀγανακτῆσῃ. «*Ἀμάν, πότε θά τελειώσῃ ἡ πορεία;*».

Τά δύο ἄκρα, ἡ **βιασύνη** καί τό **ἀργόσυρτο**, ὅταν παρατηροῦνται στήν τέλεσι τῆς κοινῆς λατρείας, καί μάλιστα τῆς θείας Λειτουργίας, προκαλοῦν ἀγανάκτησι.

Ἄν π.χ. ὁ λειτουργός ὑποδείξῃ στόν ψάλτη νά μή ψάλλῃ ἀργά, ἐκεῖνος συνήθως πάει στό ἄλλο ἄκρο: Τά λέει βιαστικά, τρώγοντας τά ἱερά λόγια! Καί τ' ἀντίστροφο, ἂν στό λειτουργό ὑποδειχθῆ, ὅτι δέν πρέπει νά κἀνῃ ἀργές κορῶνες, ἐκεῖνος συχνά ἐπιστρατεύει τό «*παπατρέχικο*».

Μά καί τά δύο, καί τό **ἀργό** καί τό **παπατρέχικο**, εἶναι σατανικά ὄπλα μέ τόν ἴδιο στόχο: Νά σκοτώσουν τήν **εὐλάβεια** στή θεία Λειτουργία. Γιατί ὅπωςδήποτε πρέπει νά ἐπιστρατεῦῃ ὁ λειτουργός ἢ ὁ ψάλτης ἕνα ἀπ' τά δύο; Χάθηκε ἡ **μέση ὁδός**, δηλαδή τό **σύντομο καί κατανυκτικό**;

- Τά ὅσα γράφουμε ἐδῶ, δέν ἔχουν νά κάνουν μέ τή διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἢ τοῦ κηρύγματος. Βεβαίως κι αὐτή πρέπει νά βρισκεται σέ λογικά καί σχετικῶς καθωρισμένα πλαίσια. Ἀλλά καί μιά σύντομη ἀκολουθία μπορεῖ νά κουράξῃ καί νά μὴν ὠφελῆ, ὅταν ὁ «παπᾶς» κι ὁ ψάλτης τά λένε βιαστικά κι ἀπρόσεκτα, τόσο, νά μή προλαβαίνει ὁ πιστός νά «*πιᾶσῃ*» οὔτε ἕνα νόημα, οὔτε μιά λέξι. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τά ἀργά μουσικά μέλη. Ὁ πιστός ὄχι μόνο δέν μετέχει καί δέν προσεύχεται, ἀλλά καί ἀγανακτεῖ.

- Τό πρόβλημα εἶναι: Γιατί λέμε ὅσα λέμε στή λατρεία; Τά λέμε γιά νά τά «*μάθῃ*» ὁ Θεός, ἢ γιά νά διδαχτοῦν καί νά **οἰκοδομηθοῦν** οἱ πιστοί, κληρὸς καί λαός; Τά λέμε γιά νά κινηθῆ ἡ **γλῶσσα** μόνο, ἢ γιά νά κινηθῆ κι ὁ **νοῦς** καί ἡ **καρδιά**;

Ὁ Παῦλος τονίζει: «Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι καί τῷ νοῖ. Ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ καί τῷ νοῖ» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 15). Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος σημειώνει: «Εἰσέρχονται πολλοί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀπαρτίζουν στίχους εὐχῆς, καί ἐξέρχονται, καί οὐκ οἶδασι τί εἶπον. Τά χεῖλη κινεῖται, ἡ δέ ἀκοή οὐκ ἀκούει. Σύ οὐκ ἀκούεις τῆς εὐχῆς σου, καί τόν Θεόν θέλεις εἰσακοῦσαι τῆς εὐχῆς σου; Ἐκλινα, λέγεις, τά γόνατα, ἀλλ' ἡ διάνοιά σου ἔξω ἐπέτετο» (Ε.Π.Ε. 33,468). Μετάφρασις: Μπαίνουν πολλοί στήν ἐκκλησία, προφέρουν ἀρετούς στίχους καί πολλές προσευχές, ἀλλά δέν ξέρουν τί εἶπαν. Κινοῦνται τά χεῖλη, ἀλλά τ' αὐτιά τους δέν ἀκοῦνε. Ἐσύ δέν προσέχεις τήν εὐχή πού λές, καί θές νά τήν προσέξῃ ὁ Θεός; Λές, πώς γονάτισες. Καλά ἔκανες, μά τό μυαλό σου πετοῦσε τήν ὥρα ἐκεῖνη ἔξω ἀπ' τό ναό.

Σύμφωνος εἶναι κι ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας: «Πολλάκις τήν ὕμνωδιαν ἐκτελῶν, εὐρέθην τήν ἀμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μέν γλώττῃ ἄσματα φθεγγόμενος, τῇ δέ ψυχῇ ἄτοπα λογιζόμενος. Ἄλλ' ἐκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ὁ Θεός, διά τῆς μετανοίας καί σῶσόν με» (ἀπ' τούς αἶνους Δευτέρας γ' ἤχου).

● Παρέτεινε ὁ Παῦλος τή λατρεία στό ὑπερῶν τῆς Τρωάδας, ἀλλ' ὄχι γιά νά ἐκτελοῦνται ἀργά μουσικά «μέλη», ἀλλά γιά νά οἰκοδομηθοῦν τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μέ τό κήρυμά του (Πράξ. κ' 7). Σήμερα, ἄν μπορούσαν πολλοί (οἱ περισσότεροι δυστυχῶς) ἀπ' τούς ψάλτες, θά περιώριζαν τό λειτουργικό **κήρυγμα** σέ ἐλάχιστα λεπτά, ἤ καί θά τό καταργοῦσαν, μόνο καί μόνο γιά νά ψάλλουν τά ἀργά τους κομμάτια! Στά **«χομμάτια»** νά πάῃ ἡ ὠφέλεια τῶν πιστῶν καί ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀρκεῖ ἐκεῖνοι νά ἐπιδείξουν τίς μουσικές τους γνώσεις μέ τό ἀργό «Δύναμις», μέ τήν ἀργή Δοξολογία, μέ τόν ἀργό γενικῶς ρυθμό τους.

Ὁ λόγος τοῦ Παύλου, ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας δηλαδή, εἶναι διδαχή, οἰκοδομή, καταρτισμός, κατάνυξις, σωτηρία.

● Στήν περίπτωσι τοῦ Παύλου, μικρό παιδί ἦταν αὐτός πού ἀποκοιμήθηκε, ὁ Εὐτυχός. «Κατενεχθεῖς ἀπό τοῦ ὕπνου ἔπεσεν ἀπό τοῦ τριστεγού κάτω καί ἤρθη νεκρός» (Πράξ. κ' 9). Σήμερα, μικροί καί μεγάλοι καταδικάζονται σέ **ὑπνηλία** τήν ὥρα τῆς λατρείας. Τό χλωροφόρμιο εἶναι οἱ ἀμανέδες καί τά «τεριρέμ» τῶν ἀνοήτων (κι ὄχι μόνο) ψαλτάδων!

Μέ τό ἀργό τους ὕφος καταδικάζουν τό λαό σέ **«βουβαμάρα»**, σέ σιγή νεκροταφείου. Καταδικάζουν τό ἐκκλησίασμα νά μή συμπάλλη οὔτε κἄν τά πολύ γνωστά καί οἰκεῖα τροπάρια, ὅπως εἶναι: «Ὁ Μονογενῆς Υἱός...» - «Ἅγιος ὁ Θεός...» - «Εἷς Ἅγιος...» - «Εἶδομεν τό φῶς...» - «Εἶῃ τό ὄνομα Κυρίου...».

● Σέ **ἀπραξία** ὁμως τό ἐκκλησίασμα καταδικάζουν καί οἱ λειτουργοί, πού τά λένε **βιαστικά**, γιά νά προλάβουν κάτι ἄλλο, ἤ γιά νά κερδίσουν... χαμένο χρόνο!

Δείχνουν ἀσεβῆ **«σπουδή»**, βιασύνη ἀδικαιολόγητη, ἀντί νά ἐπιδιώκουν τήν **ἀγία «σπουδή»**. Λησμονοῦν, ὅτι ὅσα λέγονται ἔχουν οἰκοδομητικό σκοπό. Λέγονται γιά ν' ἀκούγονται, ὄχι νά χάνονται. Νά εὐχαριστοῦν, ὄχι νά ἐκνευρίζουν. Σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τό “δεηθῶμεν” οὐ τοῖς ἱερεῦσι λέγεται μόνον, ἀλλά καί τοῖς εἰς τόν λαόν συντελοῦσιν. Πάντας εἰς τήν εὐχήν παρακαλεῖ» (Ε.Π.Ε. 19,62). Μετάφρασις: Ὁ λειτουργός (πρεσβύτερος ἤ διάκονος) δέν λέει τό «Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» μόνο γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά καί γιά ὅσους ἀποτελοῦν τό λαό. Καλεῖ ὅλους ὁ λειτουργός σέ προσευχή.

Ἀργά ἢ βιαστικά; Τό θέμα εἶναι σοβαρό. Θά συνεχίσουμε στό ἐπόμενο.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Μαρτυρίες τῆς Ἀναστάσεως

Α' Κορ. ιε' 4-9

Μαρτυρίες τῆς Γραφῆς (στ. 4)

Φοβόταν ὁ Παῦλος μήπως θρησκευτικά στοιχεῖα δευτερεύοντα, κάποτε καί ἄχρηστα, πρόβαλλαν οἱ ψευδάδελφοί, καί ἔκρυβαν τήν Ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅπως φαίνεται στό τρίπτυχο: *Σταυρός-Ταφή-Ἀνάστασις*.

Γι' αὐτό ἐπιστρατεύει τήν Ἁγία Γραφή, πού, ὑποτίθεται, ὅτι πίστευαν κι ἐκεῖνοι. Τόνισε, ὅτι ὁ Χριστός *«ἀπέθανε κατά τὰς Γραφάς»*. Στή συνέχεια λέει: *«Καί ὅτι ἐτάφη, καί ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατά τὰς Γραφάς»* (στ. 4).

● Ὁ θάνατός Του γιά μᾶς. Προφητεύθηκε. Καί μόνο τά σημεῖα, μέ τά ὁποῖα θαυματούργησε ὁ Μωϋσῆς, νά δοῦμε, θά προσκυνήσουμε τό Σταυρό τοῦ Κυρίου. Καί μόνο τόν προφήτη Ἡσαΐα, καί εἰδικώτερα τό νγ' κεφάλαιο, νά μελετήσουμε, θά συγκινηθοῦμε ἀπό τήν ἀγάπην τοῦ πάσχοντος Μεσσία, τῆς σταυρωμένης Ἀγάπης.

● Καί ἡ ταφή Του, τό πέρασμα τοῦ Σώματός Του ἀπ' τήν τριήμερο ταφή προφητεύεται μέ τό πέρασμα τοῦ Ἰωῆ ἀπ' τήν κοιλία τοῦ κήτους.

Ἐτάφη, σάν μιά ἀπόδειξι, ὅτι ἀληθινά πέθανε, καί ὄχι «δοκητικά», φαινομενικά ὅτι ἀληθινά ἦταν ἄνθρωπος, ἐνωμένος ὅμως μέ τή Θεότητα.

Ἐτάφη! Τιμή στό ἀνθρώπινο σῶμα, πού θάβεται, σπέρνεται, γιά ν' ἀνθίσῃ, ν' ἀναστηθῇ.

Ἐτάφη! Δέν ἦταν ὅμως δυνατόν ὁ τάφος νά κρατήσῃ τόν Ἀρχηγό τῆς ζωῆς (Πράξ. β' 24. 31). *«Χριστός διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος»* (ἀπολυτίκιο β' ἤχου).

● Ἐτάφη, γιά ν' ἀναστηθῇ. *«Καί ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατά τὰς Γραφάς»*.

Πλῆθος οἱ παλαιοδιαθηκικές μαρτυρίες γιά τήν Ἀνάστασι.

● Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι κρυμμένη στή Γραφή. Ἡ ἀποκάλυψις ἐγίνε μέ τό ἱστορικό συμβάν, ὅταν «ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως». Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὡς συνοδοιπόρος τῶν δυό μαθητῶν πρὸς τοὺς Ἐμμαοὺς, τή Γραφή ἐπιστράτευσε, γιά νά τοὺς ἀποδείξῃ τήν ἀναγκαιότητα τοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως: *«Ἀρξάμενος ἀπό Μωϋσέως καί ἀπό πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τά περί ἑαυτοῦ»* (Λουκ. κδ' 26-27). Χαρακτηριστικές παλαιοδιαθηκικές μαρτυρίες γιά τήν Ἀνάστασι: Ψαλμ. πζ' 6. Ἡσ. νγ' 10-11.

Αὐτόπτες μάρτυρες (στ. 5-7)

Ἄν ἡ Π. Διαθήκη περιέχῃ θεϊκοὺς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, θεόπνευστα προφητικά λόγια, ἡ Καινή Διαθήκη μιλάει καί γιά φυσικοὺς μάρτυρες. Εἶναι οἱ αὐτόπτες μάρτυρες. Ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε κρυφά. Ἡ Ἀνάστασις Του εἶναι τό γεγονός τῶν περισσοτέρων τεκμηρίων, τῆς πιό κρυστάλλινης διαφάνειας. *«Ἔφθην Κηφᾶ, εἶτα τοῖς Δώδεκα. Ἐπειτα ὤφθην ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, πινές δὲ καί ἐκοιμήθησαν. Ἐπειτα ὤφθην Ἰακώβω, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν»* (στ. 5-7).

Ὁ ἀναστάς Κύριος «δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα» ἐμφανιζόταν σέ πολλοὺς ἀνθρώπους, μέ πολλοὺς τρόπους, σέ πολλοὺς τόπους καί μέ πολλὰ σημεῖα, γιά νά ναι ἀδιαμφισβήτητο τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ ἔκθεσις τῆς Ἀναστάσεως κράτησε σαράντα ἡμέρες (Πράξ. α' 3). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρουσιάζει μιά δική του σειρά ἐμφανίσεων τοῦ Ἀναστάντος.

● *Πρώτον*: Ἐμφανίστηκε στὸν Πέτρο: «*Ὡφθη Κηφᾶ*» (στ. 5). Ἀναφέρει ὁ Παῦλος ὡς πρώτη τὴν ἐμφάνισι στὸ Σίμωνα, ὡς πρώτη σέ ἄντρα, καί δὴ σέ ἀπόστολο. Ἡ ἀποστολική μαρτυρία εἶχε μεγαλύτερη βαρύτητα.

Γι' αὐτό καί στίς Μυροφόρες ὁ ἄγγελος παρήγγειλε νά πάνε ν' ἀναγγείλουν τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως στούς μαθητές, καί εἰδικά στὸν Πέτρο (Μάρκ. ιστ' 7. Ματθ. κη' 7).

Καί ὅταν οἱ δύο μαθητές, οἱ πορευθέντες εἰς Ἐμμαούς, ἐπέστρεψαν στήν Ἱερουσαλήμ, γιά νά περιγράψουν τὴν συνοδοιπορία μέ τὸν Ἀναστάντα, οἱ ἀπόστολοι ὡς πρώτη ἐμφάνισι δείχνουν αὐτὴν στὸν Πέτρο: «*Ἠγέρθη ὁ Κύριος καί ὤφθη Σίμωνι*» (Λουκ. κδ' 34).

● *Δεύτερον*: Ἐμφανίστηκε στούς Δώδεκα. Ἐχει καθιερωθῆ ὡς χαρακτηριστικό τῶν μαθητῶν καί ἀποστόλων ὁ ὅρος «*οἱ Δώδεκα*». Μολονότι, στήν πρώτη ἐμφάνισι τοῦ ἀναστάντος, «*κεκλεισμένων τῶν θυρῶν*» (Ἰωάν. κ' 19) δέν ἦσαν δώδεκα οἱ παρόντες, ἀλλὰ δέκα, μιλάει γιά ἐμφάνισι «*τοῖς Δώδεκα*».

● *Τρίτον*: Ἐμφανίστηκε σέ πεντακόσιους καί πλέον ἀδελφούς. «*Ἐπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν*» (στ. 6).

Ἀπὸ τοὺς αὐτόπτες μάρτυρες μερικοὶ ἦδυστά χρόνια πού γράφει τὴν Ἐπιστολή ὁ Παῦλος, εἶχαν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτή. Ὁ Παῦλος θά γνώριζε ἀρκετά ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτά. Θά εἶχε πιθανόν συζητήσει μαζί τους. Καί τώρα, μέ τὴν προοπτικὴ τῆς Ἀναστάσεως, τοὺς χαρακτηρίζει ὡς κοιμηθέντας.

«*Ἐκοιμήθησαν*» (στ. 6). Ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Ἰησοῦ κατέλυσε τό κράτος τοῦ θανάτου. Ὁ παντοδύναμος Κύριος «*ἐπάτησε τῶ θανάτῳ τὸν θάνατον, πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο*» (ἀπολυτίκιο ἤχου γ'). Ἡ πίστις στήν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, μετατρέπει τό θάνατο σέ ὕπνο. Τά σώματα τῶν νεκρῶν κοιμούνται. Καί περιμένουν τό ξυπνητήρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, γιά νά ξυπνήσουν.

● *Τέταρτον*: Ἐμφανίστηκε στὸν Ἰάκωβο. «*Ἐπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ*» (στ. 7). Μᾶλλον πρόκειται γιά τὸν Ἰάκωβο, «*τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου*» (Γαλ. α' 19). Εἶναι ὁ λεγόμενος «*ἀδελφός θεός*», ἀπὸ τοὺς κατὰ σάρκα συγγενεῖς τοῦ Ἰησοῦ, γιὸς τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ ἀπὸ γάμο πρὶν ἀπὸ τὴ μνηστεία του μέ τὴ Μαρία, τὴ

Θεοτόκο. Εἶναι ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ συγγραφέας τῆς πρώτης ἀπ' τίς ἐπτὰ Καθολικὲς Ἐπιστολές.

● *Πέμπτον*: Ἐμφανίστηκε σ' ὄλους τοὺς ἀποστόλους. «*Εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν*» (στ. 7). Ἐμφάνισις, ὅπου παρευρίσκοντο ὄλοι, καί ὁ Θωμᾶς. Κατὰ μιά ἐρμηνεία, στοὺς ἀναφερομένους ἐδῶ ἀποστόλους συγκαταλέγονται καί οἱ ἐβδομήκοντα (Ο').

Ἡ ταπείνωσις τοῦ Παύλου (στ. 8-9)

● Ἐμφανίστηκε ὁ Κύριος, ἀναστημένος καί στὸν ἴδιο τὸν ἀπόστ. Παῦλο. Τὸν εἶδε «*ἐν ὄραματι*». Τὸν εἶδε μέ τὰ πνευματικά του μάτια. Ἀξιώθηκε ἄλλωστε νά Τόν δῆ καί κατὰ τὴν ἄρπαγή του στὸν οὐρανό (Β' Κορ. ιβ' 2-4).

Δέν θεωροῦσε ὅμως ἄξιο τὸν ἑαυτό του γιά μιά τέτοια ὄπτασι. Πῶς εἶναι δυνατόν ἕνας πεσμένος σέ βουρκο βαθύ καί ἀπαίσιο νά δῆ οὐράνια λάμψι; Ὁ Παῦλος δέν κρύβει τὴ μεγάλη του πτώσι. Εἶχε χρηματίσει διώκτης τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὅμως τοῦ ἀποκαλύφθηκε ὁ Κύριος. Ἐκεῖνος, πού ἐνήργησε τὴν πνευματικὴ ἀνάστασι, τὴν ἐπιστροφή τοῦ Παύλου, ὁ Ἰδιος τοῦ φανέρωσε καί τό δικό Του ἀναστημένο Πρόσωπο.

Μιλάει γιά τὴν ἐμφάνισι αὐτὴ ὁ Παῦλος μέ ταπείνωσι: «*Ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερὶ τῶ ἐκτρώματι ὤφθη καμόι*» (στ. 8). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Τελευταῖα δὲ ἀπ' ὄλους, σὰν σέ ἔκτρωμα, ἐμφανίσθηκε καί σέ μένα*».

● Τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀναστάσεως ἄλλοι τὰ εἶχαν. Χρονικά ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι τελευταῖος στή χορεία τῶν Ἀποστόλων.

● Ὅσοι παραπονούνται γιά πρωτεῖα ἢ πρεσβεῖα, γιά παραγκωνισμούς ἢ περιφρονήσεις, ἄς ἀκούσουμε, πῶς ὁ Παῦλος αὐτοχαρακτηρίζεται. «*Ἐκτρωμα*» ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του.

Ὁ ἄνθρωπος παίρνει τό ζωντανό ἔμβρυο καί τό μεταβάλλει σέ ἔκτρωμα, σέ ἐξάμβλωμα. Τό ἀπορρίπτει. Τοῦ ἀφαιρεῖ τὴ ζωὴ μέ τὴν ἔκτρωσι.

Ὁ Θεός πῆρε ἕνα ἔκτρωμα, ἕνα ἐξάμβλωμα διαφθορᾶς καί ἐγκληματικότητας, καί τό μόρφωσε καί τό μεταμόρφωσε καί τό συμμόρφωσε πρὸς τὴ δική Του εἰκόνα. Πῆρε ἕνα ἄωρο ὄν καί τό κατέστησε ὄριμο. Ὁ Παῦλος, τό χθεσινὸ ἔκτρωμα, σήμερα ὁ ὄριμος κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου!

Ὁ πιό ὠραῖος μετὰ τὸν Ὁραῖο Χριστό,

καλεῖ τόν ἑαυτό του «ἔκτρωμα», ἀπαίσιο πρόσωπο! Τί ταπεινῶσι εἶχε ὁ Παῦλος!

Καρπός τῆς χάριτος (στ. 9-11)

Ἐκεῖνος, πού ἀναδείχτηκε κορυφαῖος ἀπόστολος, καλεῖ τόν ἑαυτό του «ἐλάχιστο τῶν ἀποστόλων». «Ἐγὼ γὰρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὅς οὐκ εἰμι ἴκανός καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (στ. 9).

Ἐκεῖνος, πού ὁ Θεός τόν διάλεξε καί μέ ἔκτακτο σημεῖο τόν κατέστησε ἀπόστολο ὄλων τῶν ἐθνῶν, δέν θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἄξιο, «ἰκανόν» νά ὀνομάζεται κἄν ἀπόστολος. «Οὐκ εἰμι ἴκανός καλεῖσθαι ἀπόστολος» (στ. 9).

● Μέ κριτήριο τῆ συνείδησί του καί τίς πράξεις τοῦ παρελθόντος τό ὄνομα «ἀπόστολος» τοῦ φαίνεται βαρύ καί ἀσκήωτο.

● Μέ κριτήριο τῆ χάρι καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ τό ὄνομα «ἀπόστολος» ἀποτελεῖ δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού ὅμως ὁ Παῦλος τό καταξίωσε μέ τόν προσωπικό του ἀγῶνα καί τόν υπερβάλλοντα ζῆλο του.

● Τό νά λήν ὅμως μετά ἀπό τόσα χρόνια μετανοίας καί χάριτος, «δέν εἶμαι ἄξιος νά ὀνομάζωμαι ἀπόστολος», φανερώνει, πόσο κρατοῦσε τόν ἑαυτό του σέ ταπεινή βάσι. Ἡ ταπεινώσις τόν ὀδηγεῖ στήν αὐτομεμψία.

● Τόν ὀδηγεῖ σέ δημοσίᾳ ἐξομολόγησι. Αἰτιολογεῖ, γιατί εἶναι «ἔκτρωμα», γιατί εἶναι «ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων», γιατί δέν εἶναι «ἴκανός καλεῖσθαι ἀπόστολος»: «Ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (στ. 8-9). Ἡ ἀπό τὸ βυθό τῆς πολεμικῆς καί ἐχθρότητας, ὁ Θεός ἀνέβασε τόν Παῦλο στό ὕψος τῆς ὁμολογίας καί στό μεγαλεῖο τοῦ Ἀποστολικοῦ ἔργου.

Θαυμαστή ἡ ταπεινώσις τοῦ Παύλου. Ὅσο ἡ χάρις τόν ἀνεβάζει σέ ὕψη, ἀκόμα καί «ἕως τρίτου οὐρανοῦ» (Β΄ Κορ. 1β΄ 2), τόσο ἐκεῖνος κατεβάζει τόν ἑαυτό του μέ τῆ σκάλα τῆς ταπεινώσεως, «ἕως τοῦ ἐσχάτου» σημείου, ὥστε νά θεωρῆ τόν ἑαυτό του «πρῶτον ἁμαρτωλόν» (Α΄ Τιμ. α΄ 15).

Ἄκριβῶς ἐπειδὴ ἔχει θαυμαστή ταπεινώσι ὁ Παῦλος, ἡ μαρτυρία του γιὰ τὴν Ἀνάστασι γίνεται περισσότερο πιστευτή. Μιλáει ἐμπειρικά γιὰ τὴν Ἀνάστασι. Ἐζησε τῆ δική του. Εἶδε τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.

● Ἦταν ἀνάγκη ν' ἀναφέρεται ὁ Παῦλος

σέ λάθη καί πάθη καί ἐγκλήματα τοῦ παρελθόντος; Δέν θά ἦταν καλύτερα νά τὰ ἀπέκρυβε; Δέν θά θαμπώνονταν περισσότερο οἱ ἄνθρωποι, ἂν θεωροῦσαν τόν Παῦλο ἄμεμπτο;

Ἡ Ἐκκλησία δέν ὠραιοποιεῖ τοὺς ἐργάτες τῆς. Παρουσιάζει γυμνή τὴν ἀλήθεια. Καί δέν ὑπάρχει πῶς λάμπουσα ἀλήθεια ἀπὸ τῆ χάρι τοῦ Θεοῦ καί τῆ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ συγχωρεῖ τὰ πάντα. Καί διὰ τῆς μετανοίας καθίσταται ὁ ἄνθρωπος ἄμεμπτος. Ἄλλ' αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι λησμονεῖ καί τό παρελθόν του.

Ὅλα τὰ χρωστᾶμε στή χάρι. Ἄν δοῦμε, ποιοί ἦμασταν, ποιοί θά μπορούσαμε νά εἶμαστε, πῶς θέλει Ἐκεῖνος νά μᾶς χαριτώνη, τότε δέν γίνεται νά μή θαυμάσουμε τόν Παῦλο, ὅταν στή συνέχεια μιλάη γιὰ τῆ χάρι τοῦ Θεοῦ. «Χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι. Καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί. Εἴτε οὖν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε» (στ. 10-11).

● Ἡ χάρις δίδεται δικαιοδικά, ὄχι δικαιοματικά.

● Ἡ χάρις δέν προσφέρεται «ρατιστικά». Δίδεται γιὰ ὅλους, ἀλλ' ὄχι σέ ὅλους. Ἐκεῖνο, πού ἐξασφαλίζει τῆ χάρι καί γίνεται κτῆμα τοῦ χριστιανοῦ, εἶναι ὁ κόπος, ἡ δική του συνεισφορά. Τότε ἡ χάρις δέν ἀποβαίνει μάταιη.

Τόν κόπο, τῆ λειτουργία τοῦ κηρύγματος, τό ὅλο ἔργο του, στή χάρι τὰ ἀποδίδει ὁ ἀπ. Παῦλος.

● Ἡ χάρις τόν καλεῖ.

● Ἡ χάρις τόν συγχωρεῖ.

● Ἡ χάρις τόν καθιστᾶ ἀπόστολο.

● Ἡ χάρις τοῦ εὐλογεῖ τοὺς κόπους.

Ἄν βέβαια μεγαλούργησε ὁ Παῦλος, αὐτό κυρίως ὀφείλεται στοὺς δικούς του κόπους, στή δική του ἀγάπη, στή δική του προαίρεσι. Τῆ χάρι σέ ὅλους τὴν προσφέρει ὁ Θεός σέ πρώτη φάσι. Εἶναι ὁ σπόρος τῆς ἀπειρης ἀγάπης καί εὐλογίας τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὁ σπόρος αὐτός βρῆ κατάλληλο ἔδαφος τὴν ἀγάπη καί τὴν πρόθεσι τοῦ ἀνθρώπου, τότε μεγαλουργεῖ. Τοῦ Παύλου ἡ καρδιά ἦταν τό ἐκλεκτότερο χωράφι γιὰ νά καρποφορήσῃ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Περισσότερο κοπίασε; Περισσότερη καί ἡ χάρις δόθηκε.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Μετάνοια καὶ ὁμολογία

Ε Παῦλος ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα καὶ γιὰ κάθε ἀμαρτωλό καὶ γιὰ κάθε χαρισματοῦχο. Σάν ἀμαρτωλός, μὴν ἀπογοητεύεσαι. Τί ἦταν ὁ Παῦλος καὶ τί ἔγινε! Ὁ δρόμος τῆς μετανοίας εἶναι καὶ γιὰ σένα ἀνοιχτός. Σάν χαρισματοῦχος, μὴν ὑπερηφανεύεσαι. Δές τόν Παῦλο, πῶς ὅλα τὰ ἀποδίδει στή χάρι τοῦ Θεοῦ!

Τὰ δύο ἄκρα: Ἡ ἀπόγνωσις καὶ ἡ ἐπανάπαυσις. Καὶ τὰ δύο κρύβουν ἐγωισμό. Ἡ ταπείνωσις τὰ μὲν ἀμαρτήματα τὰ προσφέρει στή μετάνοια, τὰ δὲ κατορθώματα τὰ ἀποδίδει στή χάρι.

• Τὰ ὅσα λέει ὁ Παῦλος γιὰ τὴ χάρι, πού τόν εἶχε ἐπισκιάσει, τὰ λέει ἀφ' ἐνός γιὰ νά στηρίξη τὸ ἀποστολικό του ἔργο, κι ἀφ' ἑτέρου γιὰ νά καταστήσῃ ἀξιόπιστο τὸ λόγο περὶ Ἀναστάσεως.

Σάν νά λέῃ: Δέν εἶμαι ἄξιος, ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ προηγούμενου μου βίου, νά

καλοῦμαι ἀπόστολος. Ἀφοῦ ὁμως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μέ κατέστησε ἀπόστολο καὶ κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου, εἶμαι ὑποχρεωμένος νά σᾶς καλῶ σέ ὑπακοή πίστεως.

• Δέν μειώνει τὴν ἀποστολικότητά του. Κάτι τέτοιο θ' ἀποτελοῦσε μείωσι τῆς αὐθεντικῆς ἀλήθειας.

Μπορεῖ κάποτε οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, οἱ χριστιανοί, νά εἶναι κρυμμένοι «διὰ τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων» (Ἰωάν. κ' 19). Ἀπ' τὴ στιγμή ὁμως, πού δυναμώνονται μέ τὴ χάρι τοῦ Κυρίου καὶ πλημμυρίζουν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο, ξαπλώνονται σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. Δέν ἀφήνουν οὔτε στιγμή τῆ σάλπιγγα τῆς Πίστεως.

Αὐτό συνέβαινε μέ τόν Παῦλο καὶ τοὺς λοιπούς Ἀποστόλους. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁὐ λάθρα οὐδέ ἐν παραβύστω, ἀλλὰ σάλπιγγος λαμπροτέραν ἀφίεμεν φωνήν» (Ε.Π.Ε. 18α,566). Μετάφρασις: Δέν μιλάμε κρυφά καὶ μυστικά, ἀλλὰ δυνατώτερα καὶ ἀπ' τὴ σάλπιγγα φωνάζουμε.

Σάλπιγγες ὁμολογίας ἄς γίνουμε ὅλοι οἱ πιστοί, ἔστω κι ἂν τὰ λάθη καὶ τὰ πάθη μας εἶναι πολλά.

- Μετάνοια γιὰ τόν ἑαυτό μας.
- Ὁμολογία γιὰ τόν Ἰησοῦ Χριστό! Νά τὸ ἔργο μας καὶ κατὰ τὸ νέο ἔτος.

Αἰσθησις ἢ ψευδαίσθησις;

Ε ὕλιστής ἄνθρωπος διαλογίζεται: «Τί θά γίνει μέ τὰ φαγητά πού δέν ἔχω δοκιμάσει, μέ τίς χῶρες πού δέν ἔχω ἐπισκεφτῆ, μέ τὰ βίντεο πού δέν ἔχω δεῖ, μέ τίς ἐξουσίες πού δέν ἔχω κατακτήσει, μέ τίς συλλογές πού δέν ἔχω ἀποκτήσει, μέ τίς ὁμορφες γυναῖκες πού δέν ἔχω ἀπολαύσει;».

Βλέπει τὰ χρόνια νά περνᾶνε. Ἡ πλεονεξία του δέν ἱκανοποιεῖται. Τὰ πάθη του δέν κοραίνονται. Ἡ ἀπληστία του δέν χορταίνει. Ὁ χρόνος του διαβαίνει.

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 € . Κύπρου 20

€.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Ἄπλώνει ἀπεγνωσμένα τὰ χέρια ν' ἀγκαλιάσει τὴν **εὐτυχία**, κι αὐτὴ ὅλο καὶ ξεμακραίνει. Ἀναζητεῖ «βλαστοκύτταρα» γιὰ ξανάνωμα, μὰ αὐτὰ «δέν τοῦ βγαίνουν». Τὰ ὄρια τοῦ χρόνου στό μεταξὺ ὅλο καὶ στενεύουν...

Τό ἐρώτημα παραμένει:

«Καὶ τώρα τί γίνεται; Δέν θέλω αὐτόν τόν ἐφιάλτη, τό θάνατο. Μὰ νᾶτος, ἔρχεται. Τί γίνεται;...».

● Νά ρωτήσουμε τόν κ. Ἄντ. Καρκαγιάννη, ἀρχισυντάκτη τῆς «Καθημερινῆς»; Γράφει μέ τό σκωπικό του γιὰ τὴν χριστιανική πίστι ὕφος: «Ἡ χριστιανική ψευδαίσθησις, ὅτι ὅλα θά συνεχιστοῦν σέ μιά ἄλλη, αὔλη, διάσταση, δέν μπορεῖ νά ἀπαλύνῃ τὴν ἀγωνία. Ἐκεῖνο, πού θέλουμε, εἶναι αὐτὴ ἡ ὑλική διάσταση πού ζοῦμε» («Καθημερινή», φ. 22 Νοεμβρ. 2007).

Ὁ κ. Καρκαγιάννης θεωρεῖ ψευδαίσθησι τὴν **αἰώνια ζωή**. Αὐτὴ, πού γιὰ τοὺς χριστιανούς δέν εἶναι ψευδαίσθησις, ἀλλ' εἶναι **αἴσθησις**. Εἶναι χριστιανική **ἐμπειρία**. Ὅπως ἐμπειρία εἶναι ἡ ἀνάστασις, ἔτσι ἐμπειρία εἶναι κι ἡ αἰώνια ζωή, ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι ἡ μεγάλη ἐμπειρία τῆς ζωῆς. Κι ὁ Χριστός δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ἡ αἰώνια ζωή.

Ἄν ὁ κ. Καρκαγιάννης ἦταν χριστιανός, θά πίστευε, ὅτι ὁ Θεός τόσο πολὺ «ἠγάπησε τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16).

● Γιὰ τὴν ἐμπειρία, τὴν αἴσθησι, τῆς αἰώνιας ζωῆς ἦρθε τὴν ἴδια σχεδόν μέρα μέ τόν κ. Καρκαγιάννη νά μιλήσῃ σπουδαία ἐπιστημονική μορφή, ἀσφαλῶς ἐγκυρότερη τοῦ κ. Καρκαγιάννη. Πρόκειται γιὰ τὴν Γαλλίδα **Μαρί Ντ' Ἐνεξέλ**, γιατρό, πρωτοπόρο μιᾶς νέας ἱατρικῆς εἰδικότητας, πού ὀνομάζεται «**παρηγορητικὴ ἀγωγή**».

Στόχος τῆς νά ἐνισχύονται τὰ πρόσωπα, πού βρίσκονται πρό τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου. Δέν προτείνει εὐθανασία, οὔτε δημιουργεῖ ψευδαίσθησι γιὰ αἰωνοβιότητα ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐνισχύει τόν ψυχικό

κόσμο, χαρίζοντας **ἐλπίδα**, ὅτι αὐτό πού λέμε θάνατος, εἶναι ζωή.

● Στὴ συνέντευξί τῆς ἡ Γαλλίδα γιατρός (πάλι στὴν «Καθημερινή») ἀπαντᾷ σέ σχετικὴ ἐρώτησι: «**Δηλαδή, πιστεύετε στὴν αἰώνια ζωή**;». Κι ἐκείνη ἀνέφερε τὴ φράσι τοῦ Ἑλβετοῦ **Καρόλου Γιούνγκ**, τοῦ μεγάλου ψυχιάτρου καὶ ψυχαναλυτῆ: «**Ὅχι ἀπλῶς πιστεύω. Γνωρίζω!**».

● Καὶ συμπληρώνει ἡ γιατρός τῆς «παρηγορητικῆς ἀγωγῆς»: «**Ἡ ζωὴ εἶναι ἀπίστευτη!** Γιὰ τοὺς ἀπίστους, ἀνύπαρκτη. Γιὰ τοὺς πιστοὺς, ἀπίστευτη, μεγαλειώδης, ἀτέλειωτη.

Αὐτό ἄλλωστε εἶναι τό βασικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας: Ἡ παρηγορητικὴ ἀγωγή. Νά δίνη **ἐλπίδα ζωῆς**. Νά βεβαιώνη ἐμπειρικά τό «**Θανάτῳ θάνατον πατήσας**».

Θαυμαστές τοῦ πιό Χριστομάχου;

Ἦταν προβάλλης **πρώην** ἀμαρτωλούς, πού μέ τὴ μετάνοια ἔγιναν ἅγιοι, **πρώην** ἀρνητές, πού μεταμορφώθηκαν σέ ὁμολογητές, **πρώην** βλάσφημους, πού ἀναδείχτηκαν ὑμνητές τοῦ Χριστοῦ, **πρώην** ὑβριστές, πού μετεβλήθησαν σέ κήρυκες τῆς Ἀλήθειας, τότε δοξάζεις τό Θεό.

Στὴν Ἁγία Γραφή δέν ὠραιοποιούνται καταστάσεις. Δέν ἐξιδανικεύονται πρόσωπα. Παρουσιάζεται ἡ θαυμαστή πραγματικότητα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦρθε «καλέσαι ἀμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν» (Ματθ. θ' 13).

● Τὰ ἀστέρια τῆς Γραφῆς καὶ τῆς ἱστορικῆς διαδρομῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀναδύονται πολλάκις μέσα ἀπ' τό... βουρκο καὶ τό... αἷμα!

● Ἡ **μετάνοια** κάνει τό ληστή, **πρώην** ἐγκληματία (**νῦν** πρῶτο ἔνοικο τοῦ παραδείσου). Τὴν διεφθαρμένη γυναῖκα, **πρώην** πόρνη (**νῦν** ἁγιασμένη). Τόν βιαστή τῶν χριστιανῶν, **πρώην** διώκτη (**νῦν** Παῦλο, ἔνδοξο ἀπόστολο).

● Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον διαλέγει τό ἀντίθετο! Νά καταστῆ, δηλαδή, **πρώην μαθητῆς** τοῦ Χριστοῦ καὶ νά καταπτή-

ση νῦν καί ἀεί **προδότης** Του! Δείγμα ὁ **Ίούδας**.

Θ' ἀφιέρωνε κανείς ὑμνητικό δημοσίευμα ἢ τιμητικές ἐκδηλώσεις στόν Ίούδα, ἐπειδή κάποτε χρημάτισε μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ κι ἔκανε καί θαύματα; Ὅλα τὰ χαρίσματά του ἀναιροῦνται ἀπ' τήν **τελευταία του πράξι**. Ἡ αὐλαία τῆς ζωῆς του **ἔκλεισε** μέ σκληρότητα, μέ προδοσία, μέ ἀπιστία, μέ ἀπελπισία, μέ αὐτοκτονία.

Τό ἴδιο δέν κατανοοῦμε, πῶς εἶναι δυνατόν χριστιανοί, πού πιστεύουν στό Πρόσωπο τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά ἐξυμνοῦν τόν νεώτερο προδότη τοῦ Σωτῆρος καί **χυδαῖο ὕβριστή** τῆς ἀναμαρτησίας Του, τόν **Ν. Καζαντζάκη!**

• Μέ ἀφορμή τά 50 χρόνια ἀπ' τό θάνατό του (1957-2007) ὠνομάστηκε τό 2007 «**ἔτος Καζαντζάκη!**»! Θέλουν νά μᾶς πείσουν γιά τό λογοτεχνικό του ταλέντο. Ποιός τό ἀμφισβήτησε; Ἀκριβῶς γι' αὐτό εἶναι ἀξιοκατάκριτος, διότι μέ τό ὠραῖο **ἔργαλειό** πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός (τή λογοτεχνία) θέλησε νά ὑποσκάψῃ τό θεανδρικό κῦρος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ.

Ταλαίπωρος ὁ **μικρούτσικος** Καζαντζάκης, πού θέλησε νά πολεμήσῃ τό **Μεγάλο** Θεό καί Σωτῆρα Ἰησοῦ Χριστό!

Ταλαίπωρος ὄχι γιατί ὑπῆρξε πολέμιος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά γιατί δέν θέλησε νά γίνῃ πρῶην πολέμιος καί ὕβριστής. Δέν θέλησε νά μετανοήσῃ. Ἄλλ' ἐπέλεξε, τό μέν ἔργο του νά τό σφραγίσῃ μέ τό αἰσχρό καί διεστραμμένο φαντασιοκόπημά του «**Ὁ τελευταῖος πειρασμός**», τήν δέ ἐπίγεια ζωή του νά ἐπισφραγίσῃ μέ τήν πιό ἀπελπιστική ἄρνησι: «**Δέν πιστεύω τίποτε, δέν ἐλπίζω τίποτε!**»!

Γιά τό ἄν εἶναι «ἐλεύθερος», ἡ κόλασις δέν ἀποδεσμεύει ἐνοίκους, νά μᾶς ποῦν τί εἶδους ἐλευθερία ὑπάρχει «εἰς τόν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου» (Λουκ. ιστ' 28).

• Ὁ χωρίς Θεό κόσμος εἶναι ἀναμενόμενο νά τιμᾶ τόν Καζαντζάκη. Μά οἱ χριστιανοί τῆς ἐφημερίδας «**Χριστιανική**»; Δησημονοῦν τόν προτελευταῖο στίχο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους (Α' Κορ. ιστ' 21); Εἶναι, λοιπόν, εὐγενέστεροι τοῦ Παύλου;

• Τό ὅτι εἶναι **τραγικό** πρόσωπο ὁ Καζαντζάκης, δέν εἶναι πρωτάκουστο. Τό ὅτι ἔγραψε τήν «**Ἀσκητική**» του κι ἄλλα ἀξιόλογα κείμενα, ἐπίσης εἶναι γνωστό.

Μά τό νά τιμοῦν οἱ χριστιανοί κάποιον, πού στό τέλος τῆς ζωῆς του ἔβγαλε ὅλη τήν **ἀνωμαλία** του κατά τοῦ Χριστοῦ καί παρουσίασε τόν Κύριό μας ὡς τόν πῶ αἰσχρό καί διεστραμμένο ἄνθρωπο, αὐτό εἶναι ἐξωφρενικό!

• Δέν θαμπώνονται οἱ χριστιανοί ἀπ' τὰ λογοτεχνικά καί «καλλιτεχνικά» ἄστρα τῆς λάσπης. «Ἐκθαμβοῦνται» ἀπ' τή λάμψι τοῦ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ Χριστοῦ. «**Αὐτῶ ἡ δόξα καί τό κράτος!**»!

Στόν τόπο τοῦ ἐγκλήματος;

Καταδικάστηκε ἀπ' τὰ ποινικά δικαστήρια σέ ὀκτώ χρόνια κάθειρξι γιά **κακουργηματικές** πράξεις. Κατασκαιδάλισε τό πανελλήνιο μέ σωρεία μαγνητοταινιῶν ἀνωμάλου περιεχομένου. Καυχήθηκε ὁ ἴδιος, ὅτι διαθέτει ὡς προσωπική περιουσία ἑκατομμύρια εὐρώ! Κι αὐτός ὁ κύριος παραπονεῖται στήν Δ. Ί. Σύνοδο (ἔγγραφο 11-8-2007), γιατί ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καί τοποτηρητής τῆς Μητρ. Ἀττικῆς Νικόλαος δέν τόν ἀφήνει νά ἱερουργῇ στήν Ἀττική!

Ὅπως ἀντιλαμβάνεστε, ὁ ἐν λόγῳ κύριος εἶναι... **ἐπίσκοπος!** Πρῶην βέβαια. Ἡ Ί. Σύνοδος τόν κατέστησε ἔκπτωτο. Παρ' ὅλο ὅμως τό σκανδαλιστικό του ποιόν, ὁ ἐν λόγῳ ρασοφόρος παραπονεῖται στή Σύνοδο: «**Δέν μοῦ χορηγεῖται ἐπί τρία χρόνια ἡ ἄδεια νά ἱερουργήσω ἐντός τῶν ὁρίων τῆς Μητρ. Ἀττικῆς, ὅπερ ἀκωλύτως πράττω εἰς ὅλας τὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀκόμη καί εἰς τήν ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν**».

Καί ἡ Δ. Ί. Σύνοδος;

Συγκινήθηκε ἀπ' τό παράπονο τοῦ **ἐκατομμυριούχου** κυρίου κι ἔστειλε ἔγγραφο (21 Νοεμβρ. 2007) στό σεμνό Μητροπολίτη **Μεσογαίας Νικόλαο** (Χατζηνικολάου), ὅπου τοῦ συνιστᾶ: «**Ὅσακις ὁ ἐν λόγῳ Ἀρχιερεὺς ὑποβάλλῃ αἴτημα διὰ τήν τέλεσιν τῆς θ. λειτουργίας καί**

ἐτέρων ἱεροπραξιῶν ἐντός τῶν ὁρίων τῆς Μητρ. Ἀττικῆς, νά ἱκανοποιηθεῖτε τοῦτο, κατὰ τὴν ὑμετέραν ἔμφρονα κρίσιν»!

● Δηλαδή, ἂν ἡ «ἔμφρων κρίσις» τοῦ Ἐπισκόπου δέν δέχεται νά ἱεουργῇ ὁ ἔκπτωτος στήν περιοχή τοῦ σκανδαλισμοῦ, τί θά γίνεται; Πῶς θά «ἱκανοποιηθῶνται» τό αἴτημα τοῦ ἔκπτώτου;

● Ἄν ἱκανοποιηθῶνται τό αἴτημα τοῦ ἔκπτώτου (κατά τή Συνοδική προτροπή), πῶς θά λειτουργῇ ἡ «ἔμφρων κρίσις» τοῦ Μεσογαίας;

● Ἡ τό ἓνα ἢ τό ἄλλο! Καί τά δύο δέν συνυπάρχουν. Ἡ θά ἱκανοποιηθῶνται τό αἴτημα τοῦ ἔκπτώτου, ὁπότε καμμία κρίσις τοῦ Μεσογαίας δέν ἰσχύει, ἢ θά ὑπάρχη γνώμη τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου, ὅπως ἄλλωστε προβλέπουν οἱ ἰ. Κανόνες, ὁπότε δέν θά ἱκανοποιηθῶνται τό αἴτημα τοῦ ἔκπτώτου, οὔτε θά ἰσχύῃ ἡ ἀντικανονική σύσταση τῆς Ἱ. Συνόδου.

● Θέλησε ὁ ἔκπτωτος Μπεζενίτης, στό ἔγγραφο του πρὸς τή Σύνοδο νά ἐπικαλεσθῆ τό ὅτι ὁ σεβάσμιος ἐπίσκοπος Νικόδημος (Γκατζιρούλης) λειτουργεῖ στό ἡσυχαστήριό του στήν Αὐλῶνα! Ἐ, ὄχι καί τέτοιοι παραλληλισμοί!

Στόν Σεβασμ. Νικόδημο δύο μπορεῖ νά χρεώση κανεῖς: Ἄγιοπνευματική σοφία καί ἐνάρετη βιοτή.

● Φιλικά καί ἀδελφικά θά παρακαλέσουμε ἐπ' εὐκαιρία τό σεμνό ἐπίσκοπο Μεσογαίας Νικόλαο. Ὅπως δέν εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀφήνῃ τόν ἔκπτωτο ἑκατομμυριοῦχο νά λειτουργῇ στήν περιο-

χή του, ἔτσι δέν εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀφήνῃ νά ἱεουργοῦν καί ἄλλοι, ὅπως οἱ «Ἐλαίας» καί «Νύσσης».

Δέν χρειάζονται, Σεβασμιώτατε, τά μνημόσυνα ἐπισκόπους περιφερομένου, οὔτε τά πανηγύρια τῶν ναῶν. Ἄρκοῦν οἱ ἀπλοῖ καί ταπεινοί πρεσβύτεροι.

Ἐφέλιμα δῶρα

Βιβλία τοῦ ἱεροκίρκου Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκι

Μέ δέκα ἔξι (16) € προσφέρετε σέ γνωστούς σας δύο βιβλία γιά ἁγίους.

● Τό ἓνα γιά ἁγίους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συναξαρίου. «*Ἐορτάσωμεν τῶ Κυρίῳ*». Σελ. 320.

● Τό ἄλλο γιά συγχρόνους ἁγίους. «*Ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό*». Σελ. 300.

----0000----

Μέ εἴκοσι ὀκτώ (28) € προσφέρετε σέ φίλους σας τά δύο κυριακοδρόμια.

● Τό ἓνα εἶναι γιά τά Ἀποστολικά Ἀναγνώσματα ὅλων τῶν Κυριακῶν. Ἔχει τίτλο: «*Ἀποστολικός Λόγος*». Δεμένο καλλιτεχνικά. Σελ. 480.

● Τό ἄλλο εἶναι γιά τά Εὐαγγελικά Ἀναγνώσματα ὅλων τῶν Κυριακῶν. Ἔχει τίτλο: «*Ὁ Χριστός χθές καί σήμερα*». Σελ. 560.

Ἀποστέλλονται ταχυδρομικά.

Τηλέφ.: **2103212713** καί **2109765440**.

Μί ξεχάστε τί συνδρομή γιά τό 2008

■ Παράκλησις στούς φίλους συνδρομητές, νά ξεφλήσουν τή συνδρομή τοῦ περιοδικοῦ γιά τό νέο ἔτος 2008 ἢ καί γιά προηγούμενα ἔτη. Εἶναι **10 Εὐρώ (€)** τό χρόνο. Ἡ ἐξόφλησις γίνεται:

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι «*Βαπτιστής*», *Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα*.

● Αὐτοπροσώπως στό Γραφεῖο *Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)* καί στό Βιβλιοπωλεῖο «*Βαπτιστής*», *Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)*.

● Στόν τραπεζικό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**.

■ Οἱ συνδρομητές τοῦ **ἐξωτερικοῦ** ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «*Βαπτιστής*» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Γράψτε καί κάποιο γνωστό ἢ συγγενῆ σας. Μέ δέκα εὐρώ κάνετε ἓνα πνευματικό δῶρο.

■ Τηλέφωνα: **2103212713** καί **2109765440**.